

מחלקה 3 היקרה!

רציתי להעביר שיחת מחלקה פנים אל פנים עם כולם באותו החדר, אבל הנסיבות לא מאפשרות לכן אנסה לבצע זאת בצורה כתובה.

ראשית, נפתח בעובדות היבשות. לאחר מספר שבועות של לחימה בלבנון יצאנו להתרעננות ולאחריה שהינו במלכיה ככוח עתודה חטיבתי. ביום רביעי ט"ו באב (9.8.2006) קיבלנו משימה להכניס אספקה (מים, מזון, ציוד רפואי וכו') לגדודי החטיבה הנמצאים בבינת ג'בל. יצאנו בצהריים מקו דיווח 252 בטור רכוב של טנקים ואכזריות. באכזרית שלי היינו שלושה לוחמים: אורי הנהג, אוהד המקלען ואנוכי מפקד הכלי. אני הייתי שלישי בסדר תנועה, לאחר טנק שהוביל ואכזרית של גל המ"פ. לאחר תנועה של כמה קילומטרים זיהיתי לפתע הבזק אור מרחוק ומיד לאחר מכן פגיעת טיל נ"ט. באכזרית שלי. הטיל פגע בדיוק בתא המפקד, אלא שאני באותם רגעים הייתי עם מדף פתוח ועמדתי על המושב במקום לשבת, כך שהפגיעה הייתה בפלג גוף תחתון ולא בפלג גוף עליון. אורי שהיה במושב הנהג דיווח לי שמצבו בסדר, ואוהד שהיה בכסא המקלען אמר שהוא קצת מטושטש אך מתפקד. ניסיתי לעלות בקשר ללא הצלחה, ולמרות זאת בהמשך הגיע אחיקם שנסע באכזרית מאחוריי עם כוח חילוץ מהפלוגה. פינו אותנו החוצה במהירות וביעילות. בתחילה ניסו לפתוח את המעלייה ולחלץ מאחור, אבל האכזרית הייתה עמוסה בציוד ולכן צעקתי להם שמוטב לחלץ מהסיפון למעלה. חולצנו לסיפון האכזרית ומשם פינו אותי בטנק ואת אוהד באכזרית מ"פ, כאשר אורי נוהג באחת האכזריות. הגענו לגבול שם המתין לנו צוות רפואי מיומן שנתן מענה ראשוני והעלה אותנו למסוק ישירות לבית החולים רמב"ם. במהלך כל החילוץ היינו בהכרה מלאה. פרטים נוספים לגבי החילוץ תוכלו ודאי לשמוע מהחיילים שחילצו אותנו.

אורי נפצע קל, שבר את הקמיצה. אוהד נכווה בפניו וקיבל מעט רסיסים ולהבנתי גם הוגדר כפצוע במצב קל. שניהם הועברו למחרת לבית החולים 'סורוקה' בבאר-שבע ושוחררו כעבור מספר ימים.

מצבי הוגדר כפצוע קשה, חשש לקטיעת רגל ימין, שבר פתוח ברגל שמאל, רסיסים בגוף, שתי הידיים והפנים כוסו בכוויות, וכמובן איבוד דם. הוכנסתי לניתוח דחוף שלאחריו במשך 48 שעות הייתי מונשם ומורדם בטיפול נמרץ. התעוררתי לראשונה בערב שבת פרשת עקב כאשר משפחתי רכונה על מיטתי בקבלת שבת. אין גבול לאושר שמילא את משפחתי. גם לי הייתה הפתעה נעימה: במהלך החילוץ כאשר ראיתי את מצב רגל ימין הייתי משוכנע שיקטעו לי אותה, והנה מסתבר שהחליטו לנסות להצילה.

לא אלאה אתכם בפרטים הרפואיים, אך בגדול אני מתוכנן לסדרה של ניתוחים אורתופדיים ופלסטיים במטרה להציל את הרגל, ולאחר מכן לעבור למחלקה השיקומית כאשר המטרה היא שבסוף התהליך אוכל לדרוך על שתי הרגלים. הדרך עוד ארוכה מאד ומלאה קשיים, אך אני מאמין שאני נמצא בכיוון הנכון.

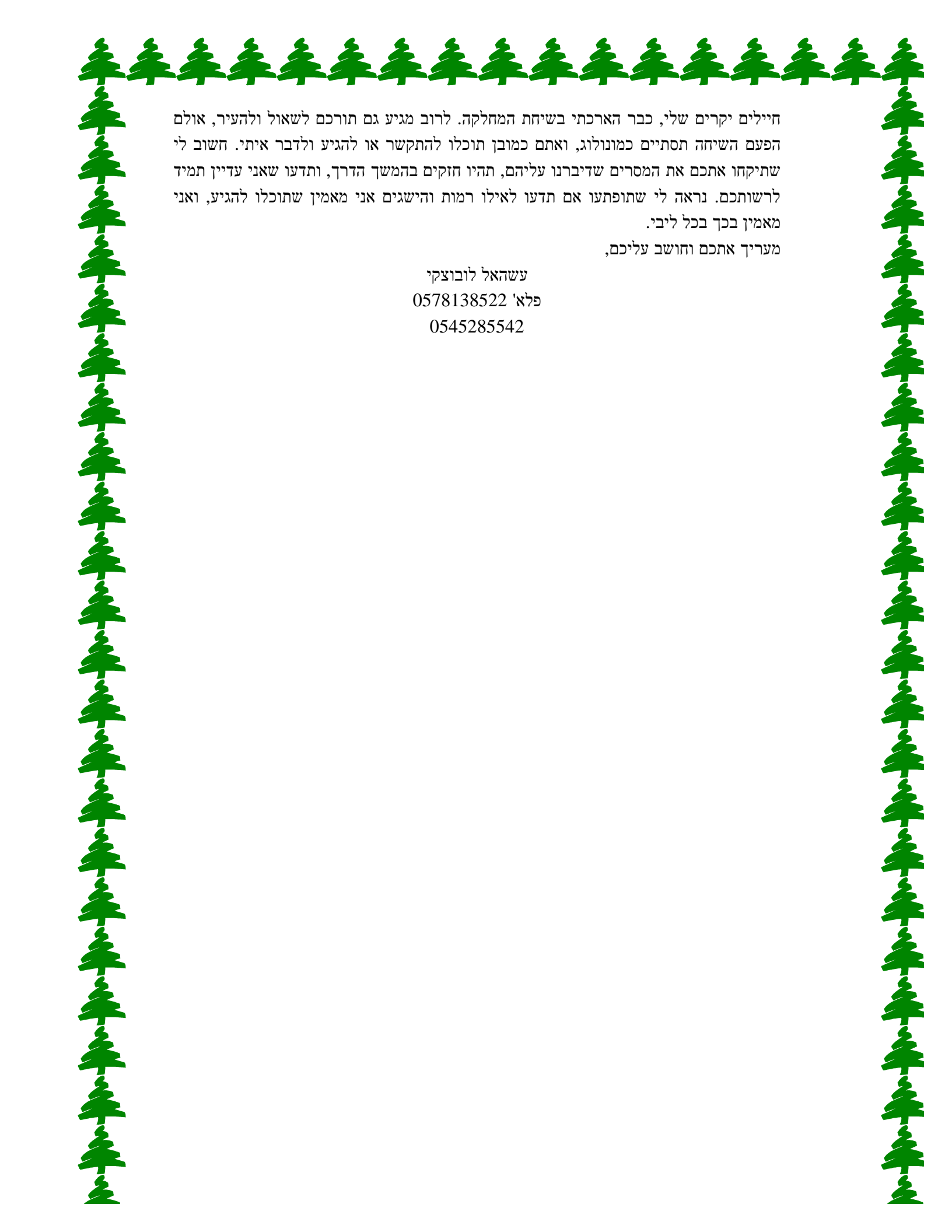
הארכנו מעט בתיאור האירועים, אולם חשוב לי יותר לעסוק במשמעות הדברים. לאורך כל המסלול דיברנו רבות על המשמעות של להיות לוחם, להבין מהו ערך הרעות, להגן על המדינה,

לאהוב את הארץ ולשמור עליה. ערכים רבים שלעיתים באימונים, בתנאי הבסיס, נראים רחוקים ומעורפלים, והנה לפתע כשאנו נקראים לקרב - ערכים אלו מקבלים חיים ומשמעות מחודשים. לאורך כל תפקידי כמ"מ ניסיתי רבות להטמיע את ערך אהבת הארץ בקרב המחלקה. בסקירות גיאוגרפיות, בסיפורים על מקומות, בימי חינוך בטבע, בתיאור נופים ואתרים וכו'. אני תמיד נוהג לומר שיש מספר דרכים, המשלימות זו את זו, לאהוב את הארץ. האחת, לימוד והכרת הארץ ע"י פתיחת מפה, הכרת כל ישוב, כל ואדי וכל הר. כך מתחברים למקומות ומרגישים יותר שייכות אליהם. הדרך השנייה היא לחוש את הארץ באופן בלתי אמצעי, כלומר לטייל ברגל בארץ, להסתובב במקומות ובאתרים, לחצות רכסים ולצעוד בנחלים. להתבשם מהנופים שמעניקה לנו הארץ, לחוות את המראות ואת הטבע הנפרש למולנו. אולם ישנה גם דרך נוספת - לחימה על הארץ. ארץ שנלחמים עליה ומשלמים עליה מחיר דמים, הופכת חלק מאיתנו. מי שיצא לקרב על ארצו, מי שהאדמה ספגה מזיעתו ואף מדמו, יאהב את ארצו. היא שלו ולא של אף אחד אחר.

לא בחרנו לצאת למלחמה. למרות היותנו לוחמים אין אנו מחרחרים ריב ולא ששים אלי קרב, אולם ביום פקודה אנו יודעים היטב מדוע אנו נלחמים. אנו נלחמים עבור עם ישראל, ע"מ להגן על תושבי המדינה ולשמור על ארצנו. "חזק ונתחזק בעד עמינו ובעד ערי אלוקינו". אין זו מליצה, יצאנו למלחמת לבנון כאשר תושבי הצפון חיו תחת הפגזות בלתי פוסקות. לא יצאנו לקרב מתוך תחושות מיליטנטיות מתלהטות, אלא מתוך אחווה לאחינו היושבים במקלטים בצפון. רצוננו היה להביא שקט ובטחון לצפון מדינת ישראל. תוך כדי הלחימה נרקמו בינינו יחסי רעות וידידות שאין כמותם, 'אחים לנשק' במובן העמוק ביותר. גילינו אחד על השני דברים מופלאים, והגענו לקרבה גדולה ולנכונות לסכן את חיינו אחד עבור השני.

מלחמה גובה מחירים כבדים. שילמנו מחיר לאומי כבד, וגם מחירים אישיים כבדים. אולם יצאנו ללחימה עם מטרה ברורה, ועם החוסן לספוג את המחירים הללו. ידענו היטב שאנו עלולים לשלם בחיי אדם ובפגיעות בגוף, אולם הבנו שנשלחנו להגן על ישובי הצפון. כאן, דרך אגב, גם נוצר החיבור שדיברנו עליו קודם, החיבור לארץ. ראיית ישובים בשיממונם וחלקם אף בחורבן חלקי, יוצרת צורך ורצון עז לחזור למקומות הללו ולראותם בפריחה ובשגשוג. גם אני אישית שילמתי מחיר מסויים, אולם אני מודה לאלוים על החסד שגמל עימי ועם משפחתי. אין טעם לעסוק בספקולציות, 'מה היה אילו...!', אך די והותר ניסים הותירוני בחיים. תודה לאל, ראשי לא נפגע, הכרתי צלולה ותפקודי פלג הגוף העליון שלי מצוינים. אמנם אאלץ לעבור תקופת שיקום ארוכה ולא פשוטה, אך בסופה בעזרת ה' אוכל גם ללכת. אין מספר לתפקודי גופי שלא נפגעו, כגון ראייה, שמיעה, חוש המישוש, המערכות הפנימיות ועוד. עתה אני לומד להעריך כל דבר עשרת מונים. פעולות בנאליות ויום יומיות הופכות לכלל לא מובנות מאליהן, ואני לומד להוקיר תודה על האפשרות לבצע אותן. מעבר לכל הפרטים הקטנים, עצם היותי חי זו המתנה הגדולה ביותר שאני ומשפחתי זכינו בה. מתוך הכרה זו מאמין אני כי אוכל לעבור את כל הניתוחים והטיפולים. כל האירוע גם מעניק משמעות מחודשת לחיי, אך אין כאן המקום לפרט.

חיילים יקרים שלי, כבר הארכתני בשיחת המחלקה. לרוב מגיע גם תורכם לשאול ולהעיר, אולם הפעם השיחה תסתיים כמונולוג, ואתם כמובן תוכלו להתקשר או להגיע ולדבר איתי. חשוב לי שתיקחו אתכם את המסרים שדיברנו עליהם, תהיו חזקים בהמשך הדרך, ותדעו שאני עדיין תמיד לרשותכם. נראה לי שתופתעו אם תדעו לאילו רמות והישגים אני מאמין שתוכלו להגיע, ואני מאמין בכך בכל ליבי.

מעריך אתכם וחושב עליכם,

עשהאל לובוצקי

פלא' 0578138522

0545285542